

ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಘಾಸಿಗೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಭಾವ ಗೋಪುರ ಕುಸಿಯಲು ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಳು. ರವಿ ಆಕರ್ಷಣೆ ತಪ್ಪಿದ ಭೂಮಿ ನೀಲ ಶೂನ್ಯಕ್ಕೆ ಉರುಳುವಂತೆ ಭರತನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ್ದ ಕುಬ್ಜೆಯ ಆತ್ಮವು ಬುಡಗೆಟ್ಟು ಉರುಳಿತು. ಭರತನ ಕೋಪವೆಂಬ ಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಬಡಿಯಲು ಅವಳು ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗಿ ಬೂದಿಯಾದಳು.

ಗೂನಿ ಮಂಥರ ತನ್ನ ಯಾವ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಸಾಧನೆಗೆ, ಸಂಪತ್ತಿಗೆ, ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಕೆಗೆ ಉಪದೇಶ ನೀಡಿದಳು? ಅವಳು ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದ ಪರರ ಚೆಲುವಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚೆಲುವನ್ನು ಕಂಡಳು. ಇತರರ ಸುಖದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸುಖ ಕಂಡಳು. ಅದನ್ನೆ ಉಂಡುಟ್ಟು ಉಸಿರಾಡಿದಳು. ಆ ದಾಸಿ ತನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಒಡತಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವಳ ಮೆಚ್ಚಿನ ಮಗನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದಳು. ಅವಳ ಆ ಪರಾರ್ಥತೆಯ ಶುದ್ಧ ನಡೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥದೋಷಕ್ಕೆ ಎಡೆಯಿದೆಯೇ?

ಮಂಥರ ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚತ್ತು ನೋಡಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಆ ಅರಮನೆಯ ನಿರ್ಜನ ನೀರವ ಶೂನ್ಯತೆಯು ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಸರ್ಪಪಾಶವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಸದ್ದಿಲ್ಲದ ಅರಮನೆಯು ನಿಶ್ಯಬ್ದತೆಯ ಶವಕ್ಕೆ ಹೆಗ್ಗೋರಿಯೆಂದಿದ್ದು— ಅವಳನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಗೈಯುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ನಿಶ್ಯಬ್ದತಾ ಶವದಂತೆ ಮೇಲೆದ್ದಳು. ಗೋರಿಯಿಂದೇಳುವ ಪ್ರತೀಕಾರ ಪ್ರೇತದ ಭೀಷಣಾಕೃತಿಯಂತೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ತನ್ನ ವಿಷವನ್ನು ತಾನೆ ಹೀರಲು ಬಯಸಿದ ಕಾಳಸರ್ಪಿಣಿಯಂತೆ ಮೇಲೆದ್ದಳು. ತನ್ನ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕುರೂಪದಿಂದಾಗಿ ಜನರ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ವಂಚಿತಳಾದ ಮುಗ್ಧ ಮಂಥರ ಆತ್ಮಶೋಧಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದಳು.

ತನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಕುವರ ಭರತನು ಮತ್ತೆ ಆನಂದದಿಂದಿರಲು ತಾನೇನು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದಳು.

'ಹಾ, ನನ್ನ ಕೈಕೆಯ ಮಗುವಿಗೆ, ನನ್ನ ಜೀವಾನಂದ ಸಾಗರ ಚಂದ್ರನಾದ ಭರತದೇವನಿಗೆ ನೆಲದ ಸಿರಿ ದೊರಕಲಿ, ಸುಖವಾಗಲಿ, ಅವನ ಮುಡಿಯನ್ನು ಸೂರ್ಯವಂಶದ ಮಕುಟ ಅಲಂಕರಿಸಲಿ ಎಂದು ರಾಮನನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಅಟ್ಟಿದನಲ್ಲವೆ? ಮತ್ತೆ ರಾಮನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದರೆ ಕಂದ ಭರತನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೈಕೆಗೆ ಉಲ್ಲಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ನನಗೂ ಹಿಂದಿನಂತೆ ಅವರ ಅಪಾರ ಪ್ರೀತಿಯ ಔತಣ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೊಂಡಳು. ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಪಾಪದಂತೆ ರಾಮನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

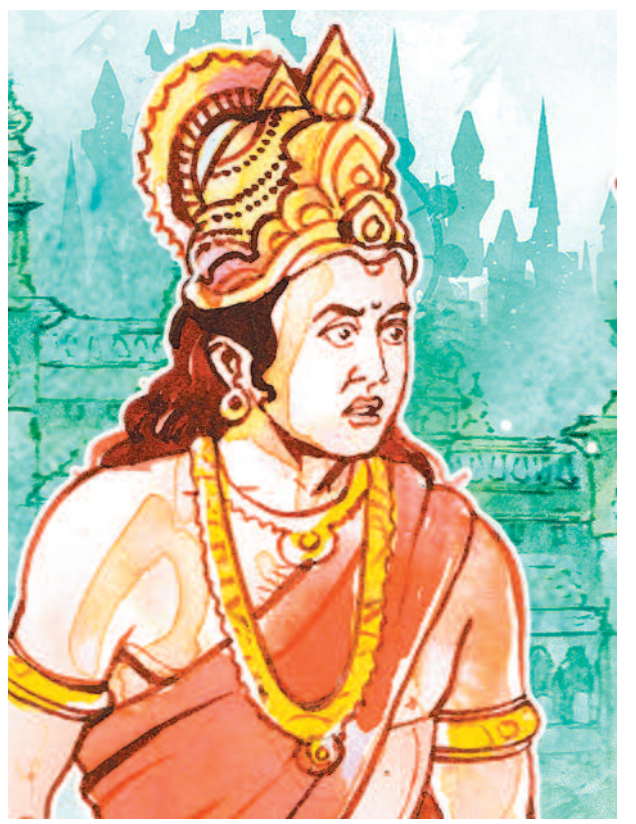
ರಾಜನ ಅಂತ್ಯ ಸಂಸ್ಕಾರದ ನಂತರ ಪ್ರೇತವನದ ಕಡೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಜನ ಅವಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದರು. ಕೆಲವರು ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಉಗುಳಿದರು.

ಹರಿದ ಬಟ್ಟೆ, ರಕ್ತ ಸೋರುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಯಗಳ, ನಶಿಸಿದ ಮೂಳೆ, ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿದ ಚರ್ಮ, ನೆರೆತ ಕೂದಲಿನ ಆ ಗೂನಿ ತೊನ್ನಿಯು ಜನಗಳ ಅನ್ಯಾಯ ಕ್ರೌರ್ಯಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಸಂಜೆಯೊಡಗೂಡಿ ಅಯೋಧ್ಯೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನಡೆದಳು.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷ, ನಿಷ್ಕರ, ವೈರಗಳಿಗಿಲ್ಲ ಪ್ರೇಮವೇ ಪಿತಾಮಹನಲ್ಲವೆ? ಅಮೃತಕ್ಕಾಗಿ ಕಡಲನ್ನು ದೇವ ದಾನವರು ಕಡೆಯಲು ವಿಷ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತಲ್ಲವೆ?

ಮಂಥರೆಯು ತನ್ನ ಹೃದಯ ಕಮಲದಲ್ಲಿ ರಘುರಾಮಚಂದ್ರನನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲು ಭುಖಿಯನ್ನು ಆವರಿಸಿತು. ಅವಳ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಮರುಳುತನ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು.

ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಏನೂ ತಿಂದಿಲ್ಲ. ನೀರನ್ನೂ ಕುಡಿದಿಲ್ಲ. ಹೊಡೆತವಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ತಿಂದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣೀರಲ್ಲದೆ ಏನನ್ನೂ ಕುಡಿದಿಲ್ಲ. ಬೆನ್ನಿಗಂಟಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವಿಂದ, ನೀರಡಿಕೆಯಿಂದ ಗಂಟಲು ಒಣಗಿದೆ. ಗಾಯಗಳಿಂದ ರಕ್ತ ಬಿಸಿದು ನೋವಾಗಿದೆ. ಆ ದುಸ್ಥಿತಿಯ ದುಖದಿಂದ ಮೇಲುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿರಲು ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪುತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ಬಂಡೆಯಿಂದ ಬಂಡೆಗೆ ಒರಗಿ ನಡೆಯುತ್ತ ರಾಮನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕರೆತರುವ ಪ್ರತವೊಂದೆ ಊರುಗೋಲಾಗಿ 'ರಾಮಾ, ರಾಮಾ' ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ವೃದ್ಧ ಅಲೆದಾಡಿದಳು. ಅವಳ ದಣಿದ ಉಸಿರಿಗೆ

ದನಿ ಹೊಮ್ಮದಿರಲು ನಿಶ್ಯಬ್ದ ರಾತ್ರಿಯ ನಿಧ್ರೆ ಕಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಕೂಗನ್ನು ಕಾಡು ಕಿವುಡಾಗಿ ಕೇಳಿತು.

'ಓ ನನ್ನ ಭರತನಣ್ಣಯ್ಯ! ಓ ರಾಮಯ್ಯ! ದಮ್ಮಯ್ಯಾ! ಹೇಳು ಎಲ್ಲಿರುವೆ ಅಯ್ಯಾ' ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೂಗುತ್ತ ತನ್ನ ಕರುಣ ಧ್ವನಿಯ ಛಂದಸ್ಸಿಗೆ ಎಂಬಂತೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತ ಸಾಗಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ರಾಮನನ್ನು ಹುಡುಕುವಾಗಲೂ ಭರತನೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದ. ಅವಳ ಆ ಆದ್ರ್ವ ಹೃದಯ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಪುಣ್ಯ ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಭೂಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಿದ್ದರೂ, ಸಹಸ್ರ ನಕ್ಷತ್ರಗಳೇ ಕಣ್ಣಾದ ಬಾಸಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿರುವುದೇ?

ಗೂನಿಯ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಶೂನ್ಯತೆಯ ತೂಗುಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ರುವಾಗ ಅವಳ ಕುರುಡುಗಣ್ಣಿಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದು ಅವಳ ಅಂತರಾತ್ಮಕ್ಕೆ ರಾಮನೆ ಎನಿಸಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಅವನು ಬರಿ ರಾಮ ಅಲ್ಲ. ಅವನು ಭರತನ ಅಣ್ಣಯ್ಯ. ಆ ಅಣ್ಣಯ್ಯನಿಂದ ಅವನ ಬಾಳಿಗೆ ಬೆಳಕು ಎಂದು ಅರಿತ ಮಂಥರ ಆನಂದದಿಂದ ಗರಿಗೆದರಿ ಕುಣಿವ ನವಿಲಂತೆ ಕುಣಿದಳು. 'ಓ ನನ್ನ ಭರತನಣ್ಣಯ್ಯ! ಓ ರಾಮಯ್ಯ! ದಮ್ಮಯ್ಯಾ! ಹೇಳು ಎಲ್ಲಿರುವೆ ಅಯ್ಯಾ' ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಕಾಡುಗಿಚ್ಚನ್ನು ರಾಮನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಳು. ಅದರೊಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿದಳು.

ಆ ಕಾಡು ಗಿಚ್ಚು ಘೋರಾಂಧಕಾರದ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವಹಿಸುವ ದೈತ್ಯಕಾರದ ಮಿಂಚಿನಂತಿತ್ತು. ಅದು ತನ್ನ ಕೇಸರಿ ಬಣ್ಣದ ಜ್ವಾಲೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹರಡುತ್ತ. ಬೆಂಕಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಂತೆ ಸಿಡಿದೆಳೆವ ಕೆಂಗಿಡಿಗಳಿಂದ ಬೃಹತ್ ಕೆಂಡದ ತಾರೆಗಳ ಧಾರೆಯನ್ನು ಹರಿಸಿತು. ಆ ದಾವಾಗ್ನಿ ತನ್ನ ಬಕಾಸುರ ಮತ್ತು ಭೀಮನಂತಹ ತೋಳುಗಳಿಂದ ದೈತ್ಯ ಹಿಡಿಂಬಾಕಾರದ ಮರಗಳನ್ನು ನಿರಿನಿರಿ ನಿಟಲೆಂದು ಮುರಿದು ಅರೆದು ಬೂದಿ ಮಾಡಿ ಮುಕ್ಕಿತು. ಕಾಡೆಲ್ಲವನ್ನು ನುಂಗಿ ನೋಣೆಯುತ್ತ, ನಾಡೆಲ್ಲವನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತ, ಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶದ ಮೃಗ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಸೊಗಸಾದ ಜೀವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತಂದಿತು. ಅವುಗಳನ್ನು ಚೀರಿಸುತ್ತ, ಕೊಲ್ಲುತ್ತ, ಮೆಲ್ಲುತ್ತ, ಅದು ಪ್ರಳಯಕಾಲದ ಸರ್ಪದ ಅಗ್ನಿಶರೀರವು ಲಯ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಚಾಚಿದ ಶತಕೋಟಿ ಯೋಜನದ ಮಿಂಚಿನ ಮಹಾ ನಾಲಗೆಯಂತೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತು, ಹಾಗೆ ಬಂದು ಅಪ್ಪಳಿಸಿದ ಅಗ್ನಿಗೆ ಮಂಥರೆಯ ಮೂರ್ತಿಯು— ಅಯ್ಯೋ, ಚಿಟ್ಟೆ ಸೀದಂತೆ ಸೀದು ಹೋಯಿತು.

(ಮುಗಿಯಿತು)